

Но на никого не му хрумва да разшири интервала на търсенето до средните векове. Ясно защо. Възпитани са да вярват – поне в общи черти – на Скалигеровата хронология. Затова погрешната триада „по Петавиус“ е запазена, макар противоречието на това „решение“ с текста на Тукидид да се е обсъждало много пъти в научната литература. Приложената методика на непреднамереното датiranje, която обхваща целия интервал от 900 г. пр.н.е. до 1700 г. от н.е., разкри, че **ВСЕ ПАК ИМА ТОЧНО АСТРОНОМИЧЕСКО РЕШЕНИЕ. РЕШЕНИЯТА СА САМО ДВЕ.** Първото е открито от Н. А. Морозов в [544], т. 4, с. 509, а второто – от А. Т. Фоменко след повторния анализ на „античните“ и средновековните затъмнения.

Първото решение (Н. А. Морозов):

1133 г. от н.е., 2 август (пълно слънчево),

1140 г. от н.е., 20 март (пълно слънчево),

1151 г. от н.е., 28 август (лунно).

Второто решение (А. Т. Фоменко):

1039 г. от н.е., 22 август (пълно слънчево),

1046 г. от н.е., 9 април (частично слънчево),

1057 г. от н.е., 15 септември (лунно).

Тук е изпълнено дори условие 12. Оказа се, че първото затъмнение наистина е било ПЪЛНО, както е описано от Тукидид. Щом разкъсахме мрежите, хвърлени върху астрономията от Скалигеровата хронология, успяхме да намерим отговор на въпроса, който отдавна вълнуваше астрономите във връзка с описаното от Тукидид.

Като взехме предвид всички известни факти, стигнахме до извода, че по-късната, морозовската, триада на затъмненията от средата на XII в., по-добре отговаря на историческата действителност. А именно: 2 август 1133 г. от н.е., 20 март 1140 г. от н.е. и 28 август 1151 г. от н.е. Решението за XI в. по-вероятно е доста ранно. На рис. 2. 9 е решението на Морозов от 1133, 1140 и 1151 г. от н.е. Показани са траекториите на лунната сянка върху земната повърхност при пълните слънчеви затъмнения от 1133 и 1140 г. от н.е., както и точката на зенитната видимост при лунното затъмнение от 1151 г. от н.е.

Проверихме още веднъж двете решения с помощта на програмата Turbo-Sky. Ще посочим точните данни, които характеризират пълните затъмнения от 22 август 1039 г. и от 2 август 1133 г. Те са отбелязани като пълни и в канона на Ополцер (544), т. 5, с. 77–141. Като пълни затъмнения